

MAALISKUU 2011

15.3.2011, Vantaa & Vierumäki

Kello on puoli kuusi illalla, Jens soittaa. Kysyy, miten ajetaan Vierumäelle. Kuusysillä on tänään Suomen cupin 4. kierroksen ottelu samassa 2-divisioonan lohossa pelaavaa Atlantista (Vantaa) vastaan. Minä itse olen Vantaalla, tarkemmin sanottuna Tikkurilassa, jossa on tänään Vantaan, Espoon ja Helsingin kaupunkien sijaisvanhempien rekrytointitilaisuus. Olen luvannut pitää pienen puheenvuoron pitkäaikaisessa sijoituksessa olleiden lasten sijaisiän ominaisuudessa. Tavoitteena on houkutella mukaan uusia sijaisperheitä sekä pitkäaikaiseen, kriisi- että tukiperhetoimintaan.

Kenttä löytyy neuvojeni perusteella. Tunnen Vierumäen urheiluopiston erittäin hyvin, koska opetan siellä liikuntasosiologiaa ja opinnäytetöiden tekemistä liikunnanohjaajaopiskelijoille. Jalkapallokentällä en tosin ole tainnut pelata sitten vuoden 1974, jolloin C-juniorina olin siellä ikimuistoisella maajoukkue-ehdokkaitten leirillä yhdessä Pasi Rautiaisen, Olli Huttusen ja Juha Annusen kanssa – kymmenien ellei satojen A-maajoukkueotteluiden miesten rinnalla. Mielelläni olisin ollut nytkin kentän reunalla kannustamassa, mutta nyt on tärkeämpi tehtävä ajanut fanittamisen edelle.

Rekrytointitilaisuuteen tullessani olin kuvitellut, että juontaja ja yleisö tekevät minulle kysymyksiä, mutta sainkin tehtäväkseni kertoa lyhyesti omista sijaisiän kokemuksistani kymmenessä minuutissa – olin varmaan lukenut infon huolimattomasti, niin kuin minulle valitettavan usein käy. Mahdoton tehtävä, mutta pakkohan tästäkin on selvitä, jos olen kerran selvinnyt itse tehtävästäkin eli sijaisyydestä jo melkein kaksikymmentä vuotta.

Näen Laurea-ammattikorkeakoulun ruokasaliin kokoontuneiden ehkä noin viidenkymmenen ihmisen katseissa epävarmuutta, osin pelokkuuttakin ja ainakin odotuksen tuntua. Monet ovat tulleet tänne lehti-ilmoituksen perusteella katsomaan, minkälaista toimintaa sijaisvanhemmuus oikein on. Ymmärrän, että se voi oudoksuttaa ja pelottaa – ei sijaisvanhemmuudesta niin paljon tiedetä.

Yritän keventää tunnelmaa kertomalla heti sen, mitä näen ja miksi onkin syytä olla hiukan pelokas. Ja että se on oikea tunne, mutta silti ehkä turha. Sijaisvanhemmuus ei kuitenkaan ole ihan mahdoton tehtävä. Ennen esitystä ajattelin, että pitäydyn kolmeen teemaan eli omiin isän kokemuksiin ja omien kokemusten tärkeyteen. Ajankäyttöön ja siihen, miten nykyaikana on pakko suunnitella, neuvotella ja toimia tasa-arvoisesti vaimon ja koko perheen työn, harrastusten ja muiden tarpeiden suhteen. Ja kolmanneksi aioin puhua siitä, miten tärkeää lapselle on oppia ilmaisemaan itseään ja tunteitaan. Löytää harrastus, jossa tuntee olevansa hyvä ja hyväksytty ja olla mukana yhteisöllisessä toiminnassa.

Huomaan kesken esityksen, että en osaa kovin hyvin kertoa omista kokemuksistani kuitenkaan. Pelkään, että jos kerron jonkun tunteellisen tarinan – hyvän tai huonon – niin se leimaa liikaa koko sijaisvanhemmuutta ja –isyyttä näille kuulijoille, joille tämä saattaa olla ensimmäinen ja ainutkin kerta kuulla asiasta. Onneksi kuulijat ja juontajana toiminut Pesäpuun Kaskelan Marja osaavat kysyä mm. sitä, miten sitä osaa suhtautua 'toisen lapseen' ja pelkäsinkö koskaan lapsen menettämistä?

Muistan kertoneeni jo melkein parikymmentä vuotta sitten kyselijöille, 'ettei kysymys toisen lapsesta ole sen jälkeen oleellinen, kun lapsi astuu kynnyksen yli'. Sen jälkeen sitä huolehtii, kanssaelää ja rakastaa tätä lasta – tai ainakin itse koin niin. Tietysti kiintyminen voi viedä aikansa, mutta ehkä on niin, että isossa perheessä eläneenä ei lähtökohtaisesti asettanut niin suurta painoa nopealle ja vahvalle kiintymykselle, kuten nykyaikana tunnutaan odotettavan. Heti mulle kaikki –ajattelu ei sovi sijais- jos ei muuhunkaan

vanhemmuuteen tai yleensäkin tärkeisiin ihmissuhteisiin. Lapsi ei saa olla väline omaan onneen eikä ainakaan sijoitetulle lapselle saa asettaa tuollaisia, kohtuuttomia toiveita ja odotuksia.

Ja lapsen menettämisen pelon koin hyvinkin läheltä, koska olimme jo hallinto-oikeudessa asiassa. Sanon rehellisesti, että koskaan mikään ei ole tuntunut niin hirvittävältä kuin lapsen menettämisen pelko. Sanon myös, että käsittääkseni se on kuitenkin aika harvinaista ja myöhemmin sosiaalityöntekijät kertovatkin faktat näistä asioista. Se tuntuu helpottavan monia sijaisvanhemmiksi aikovia.

Tilaisuudessa kuulemme myös kriisi- ja tukiperheiden kokemuksista ja lopuksi – tai ansaitun kahvin jälkeen – sijoitumme pöytiin, joissa voi vapaasti puhua sijaisvanhemmuudesta kokeneiden sijaisvanhempien ja sosiaalityöntekijöiden kanssa. Aika suuri osa tulijoista oli kiinnostunut tuki- ja kriisiperhetoiminnasta, joka oli minulle pieni yllätys, mutta lasten ja lastensuojelun näkökulmasta tietysti ilahduttava asia. Teini-ikäisten sijoittaminen ja tukeminen on sekä vaikeaa että tärkeää työtä.

Kerron myös pöydässämme sen tragikoomisen tarinan, miten me lopulta päätimme alkaa sijaisvanhemmiksi. Se tuntuu helpottavan mahdollisia tulevia sijaisvanhempia, koska päätöksenteko tällaisissa asioissa ei voi olla pelkästään järjen asia, tarvitaan myös tunteita ja sattuman johdatusta – pientä hulluuttakin.

Vaikka olen tilaisuudessa täysillä läsnä, en malta olla soittamatta heti, kun tilaisuus vain sallii kysyäkseni, miten ottelussa kävi. Kukaan ei vastaa ja päättelen, että peli on mennyt jatkoajalle. Kuusysi, tai silloinen City Stars, on ollut perinteisesti hyvä cup-joukkue. Toissa vuonna pelatessaan vielä 3-divarissa se eteni jopa kahdeksan parhaan joukkoon tippuen vasta Espoon Hongalle. Pikkufinalissa tuli silloin tappio, mutta taistelu oli hieno ja se siivitti myöskin Jensin uudelleen alkanutta futisuraa eteenpäin. Cupin pelit – kerrasta aina poikki – tuntuvat sopivan toisille joukkueille muita paremmin.

Muistan lapsuudestani, kun kotikaupunkini MP pääsi kahtena vuotena peräkkäin cupin finaaliin stadionille. Mekin lähdimme koko perhe kannustamaan savolaisia voittoon – toisella kerralla se tulikin. Vieläkin muistan Kaitsu Pahlmanin tepastelevan jo uransa ehtoopuolella Lahden Reippaan viirupaidassa ja muistan senkin, että heitin irtilähteneen maitohampaani maaliviivan kohdalla olleeseen suureen monttuun. Stadionia remontoitiin vuoden 1971 yleisurheilun EM-kisoja varten. Päätin, että tänne tulen joskus vielä urheilemaan...

Heti tilaisuuden jälkeen Jens soittaa ja ihmettelee, miksi soitin kesken pelin. Niin, en tainnut osata laskea, miten kauan futisottelu kestää. Mutta minä odotan tulosta, menikö peli jatkoajalle. Ei mennyt, vaikka ottelu olikin ollut aika tiukka. Jens kiduttaa minua eikä sano heti tulosta eikä sitä, miten itse on pelannut. Äänestä kyllä kuulen, ettei peli ihan huonostikaan ole mennyt. Jens nimittäin ottaa aika raskaasti, jos he häviävät pelin tai jos hän itse pelaa omasta mielestään huonosti. Hyökkääjällä ja varsinkin keskushyökkääjällä pitääkin olla kovasti luonnetta, koska aina heiltä odotetaan maaleja. Olen satoja kertoja yrittänyt sanoa, että tärkeintä on se, että uskaltaa mennä maalintekopaikkoihin. Parhaimmatkin hyökkääjät tekevät vain ehkä joka viidennestä tai neljännessä ns. varmasta paikasta maalin.

Lopulta kuulen tuloksen: 2-1 Kuusysille ja Jens teki nyt molemmat maalit – toisen jalalla, toisen päällä. Vähän harmittaa, että en päässyt näkemään peliä! Minulla on muuten ollut harrastuksena kotivideoiden tekeminen oikeastaan siitä asti, kun saimme lapset. Videolla on monia riemastuttavia teatteri- ja lauluesityksiä, joita lapset innoissaan rakentelivat jo ennen kouluikää. Myös liinan lukemaan oppiminen on tarttunut nauhalle – se lienee aika harvinainen otos. Mahtaako koko elämänsä taltioineilla Kantosen

taiteilijapariskunnallakaan (HS 19.3.2011) olla samanlaista harvinaisuutta tuhansien tuntien taltioinneissaan?

Viime vuosina olen you-tube- ja nettisivuaikakauden vuoksi siirtynyt kuvaamaan lyhyitä videoklippejä entisten 'draamojen' sijaan. Minulla onkin aika vaikuttava kokoelma Jensin ja City Starsin maaleja kahdelta viime vuodelta. Ne ovat yllättävän hienoja katsottavia, vaikka niitä vertaisi maailman huippujen tekemiin maaleihin. Maali on aina maali, vaikka sen tekisi juniori-, puulaaki- tai ikämiesottelussa! Siksi ihmettelenkin, mikseivät katsojat mene futismatseihin – hyvässä kakkosdivarin matsissa voi nähdä todella upeita maaleja, vaikka ne tulisivatkin puolustuksen virheistä.

Bussilla kotiin mennessämme ajattelen, että ei hassumpi päivä. Tällaistaakaan ei olisi kohdalleni tullut ellen olisi aikoinaan ryhtynyt sijaisiksi...

26.3.2011, Muonio & Lahti

Olos, Muonio. Eka päivä Lapissa. Lunta on vähemmän kuin etelässä, mutta aurinkoa, tuntuja ja selkosia ei näy etelän mailla. Itse valitsen ensimmäisen illan hiihtoretikseni Olos-tunturin maisemaladun. Juuri kun valmistauduin kuvaamaan maisemia Ylläs-tuntureiden suuntaan, Jens soitti. Kuusysillä oli tänään cupin maksi ykkösen FC Hämeenlinnaa vastaan. Jännitti kuulla, miten kakkosen seura pärjää ykkösen keskitason joukkuetta vastaan.

Lähtökohta peliin ei ollut Jensillä kovin hyvä. Intissä oleva nuori mies ei ollut valmistautunut viikonloppuun kovinkaan hyvin, yksinasuvalla nuorella ei ollut kämpässä ruokaa eikä sitten rahaakaan. Enkä saanut lähetettyä ruokarahaa, kun jokin pankkikorttiongelman estä rahan siirtymisen tilille. Vatsa tyhjänä ei ole kiva pelata.

No, tappiohan siinä tuli, Hämeenlinna voitti 3-1. Mutta Jensin mielestä peli oli kuitenkin aika tasainen: vastustaja oli vain maalin edessä terävämpi. Siinä kai divisioonien välinen ero yleensä onkin. Terävyys, tilannenopeus ja läsnäolo ovat hyvän pelaajan tunnusmerkkejä. Sitä on joskus vaikea ymmärtää, koska sitä ei helposti kentän reunallekaan näe.

Kävimme viime kesänä katsomassa alle 21-vuotiaiden maaottelua Espanjaa vastaan Jensin kanssa. Maailman parhaat nuoret pelaajat erosivat suomalaisista juuri siinä, että he olivat hereillä koko ajan, pelissä mukana kaikilla soluillaan koko 90 minuutin ajan. Silti peli päättyi 1-1, mikä kertoo kuitenkin siitä, etteivät suomalaiset nyt niin kaukana ole maailman parhaista.

Jalkapallo ja monet muutkin palloilulajit ovatkin tässä suhteessa erilaisia lajeja kuin vaikkapa yleisurheilu, jossa suoritus on yksinkertainen ja tulos objektiivinen. Maailma on täynnä hienoja, sentimentaalisia tarinoita siitä, kuinka aladivisioonien pelaajasta on tullut huippu ikään kuin sattumalta. Jossakin määrin sattuman kauppaa se joukkuepelimenestys onkin, sillä niin paljon merkitsee se, minkälaiseen joukkueeseen pääsee, miten paljon valmentaja luottaa pelaajaan ja onko sarjan taso oikea juuri sillä hetkellä. Liian vaatimaan seuraan ei kannata mennä liian aikaisin.

Sami Hyypiä nousi askel kerrallaan maailman huipulle, mutta jopa Jari Litmanen otti urallaan liian suuria askelmia kerrallaan tai sitten – jostakin syystä – valmentajat Barcelonassa ja Liverpoolissa eivät luottaneet 'Littiin'. Varsinkin hyökkääjille, maalintekijöille, on tärkeää se, että saa onnistumisia. Ja maalin tekeminen on paljon vaikeampaa kuin pallonriisto, yhtään puolustajia vähättelettä. Maalinteko on henkisesti

vaativampaa, koska ilman maaleja, menee helposti itseluottamus. Ja ilman itseluottamusta ei tule maalejakaan.

Tästä syystä juttelemme Jensin kanssa usein tästä asiasta. Muistan hyvin omasta nuoruudestani, miten joskus tuli maaliputkia ja sitten 'kuivia kausia'. Silloin en ymmärtänyt asiaa kovin hyvin, mutta nyt tajuan sen paremmin. Silloinkin, kun pallo kiertää maalinkehäksiä, pitää olla rohkea ja mennä maalintekopaikkoihin. Mutta tavallisesti sitä tekee juuri päinvastoin, alkaa kierrellä ja kaarrella ja toivoo, että tulisi sellainen täydellinen maalipaikka. Mutta sellaista ei tule ellei sellaiseen hakeudu.

Siksi kysyinkin taas, 'että oliko sinulla maalipaikkoja?' Ja olin tyytyväinen, että niitä oli. Olin myös tyytyväinen siihen, että Jens osaa jo arvioida omaa pelaamistaan paremmin kuin pari vuotta sitten. Hän tietää, mikä on hyvää pelaamista ja mikä taas huonompaa. Maalit eivät nekään kaikkea ratkaise. Hyökkääjän on myös puolustettava, taisteltava palloista, voitettava pääpalloja, annettava syöttöjä ja tehtävä tilaa toisille.

Tappio cupissa oli tietysti sikäli harmillinen, että isän olisi ollut kiva kannustaa poikaansa peleissä 'isoja vastaan'. Suomen cupin suolahan onkin juuri siinä, että Daavid voi voittaa tai ainakin haastaa Goljatin. Se on muutenkin yksi urheilemisen suola, koska koskaan ei voi tietää varmasti, kumpi joukkue voittaa, kun peli alkaa. Paitsi ehkä tietysti ennalta sovitussa matseissa...

Suomalaista jalkapallokulttuuri koetellaan taas toden teolla, mutta ei se koskaan ole vastoinkäymisistä murtunut. Siitä pitävät huolen ihmiset, jotka jostakin kummasta syystä rakastavat lajia ja melkein kaikkea sen ympärillä tapahtuvaa. Näille 'hulluille' täytyy nyt toivoa voimia, vaikka vastoinkäymisiä on luvassa. Samanlaisia hulluja taitavat myös sijaisvanhemmat omalla tavallaan olla. Hehän rakastavat lapsia tekivät he mitä tahansa ja kohtasivat he sitten minkälaisia vastuksia tahansa. Voimia heillekin!

29.3.2011, Muonio

Suomen nuorennettu A-maajoukkue pelaa tänään Portugalia vastaan harjoitusottelun. Muistan edelleen todella hyvin sen matsin, jonka Suomi voitti 5-1 (selostaja sanoo, että 4-1) vuonna 2002. Niin aika rientää. Se oli eittämättä yksi Suomen maajoukkueen parhaimmista peleistä. Suomen maajoukkueessa oli silloin riittävästi kokeneita, paljon yhteen pelanneita pelaajia, mutta silloin Portugali vasta rakenteli omaa huippujoukkuettaan, joka oli parhaimmillaan puolenkymmentä vuotta myöhemmin. Nyt tilanne on toinen; Suomella on meneillään sukupolven radikaali vaihdos, kun Portugali uudistaa joukkuettaan maltillisemmin. Ikärakenne ei ole niin tasalaatuinen kuin oli taannoisella Suomen joukkueella.

Huh, Hugo Almeida meinasi viimeistellä Portugalille 1-0 jo seitsemän minuutin pelin jälkeen. Eikä itse asiassa ansaitsemattomasti, pallo on pyörinyt enimmäkseen nuoren joukkueemme puolustusalueella. Maajoukkuecouts Markku Kanerva näyttää aikamoisen huolestuneelta kentän reunalla. Voikin hyvällä syyllä ajatella, että tällä pelillä on melkoisen iso merkitys sille, mihin suuntaan Suomi-futis tästä lähtee menemään.

No, nyt se maali tuli – aikaa ehti kulua vaivaiset 10 minuuttia. Ei ollut paitsio, koska sääntöjen mukaan paitsio syntyy silloin, kun se liputetaan ja vihelletään. Muita paitsioita ei koskaan ole ollutkaan. Portugali on selvästi tosissaan, hyökkäykset lähtevät nopeasti ja yllättävän pitkillä syötöillä. Kuudentoista sisällä on runsaasti pelaajia silloin, kun syöttö sinne oletettavasti tulee.

Tämäkin usein unohtuu futista seuratessa – jalkapallo on ylivoimapeli eli sekä puolustuksessa, hyökkäyksessä että myös keskikentällä on järkevää rakentaa alueellisia ja ajallisia ylivoimatilanteita. Todennäköisyys onnistuneelle syötölle, maalilaukaukselle tai pallonriistolle kasvaa ylivoimatilanteessa huomattavasti. FC Barcelonan peli on täydellistäkin täydellisempi esimerkki tästä filosofiasta. Hyökkäyksessä pallollisella on aina, siis aina, vähintään kaksi mahdollista syöttösuuntaa – useimmiten enemmän. Ja, mikä tärkeämpää, puolustustilanteessa sama joukkue minimoi vastapuolen syöttösuunnat salamannopeasti, joustavasti ja ennalta opetellusti niin, ettei niitä muutaman sekunnin jälkeen useinkaan ole sitä yhtäkään.

Periaate sopii kaikille joukkueille, mutta samanlaiseen täydellisyyteen ei tietenkään ole muilla joukkueilla mahdollisuuksia kuin vain joskus harvoin. Tällainen pelityyli vaatii nimittäin valtavaa, ja älykästä, liikkumista. Suomen ei tietystikään kannata matkia Espanjan pelityyliä, mutta silti syöttösuuntia pitäisi löytyä. 24 minuutin jälkeen Suomella ei ole ollut kuin muutama harva tilanne, jossa pelaajallamme olisi ollut edes yhtä vapaata pelaajaa syötettäväksi. Portugali on tyrehdyttänyt Suomen pelin lähes täydellisesti.

Mutta tämä oli odotettavaakin, Suomi rakentaa tulevaisuuden joukkuetta, jonka täytyy saada yhteisiä, kansainvälisiä ja kasvattavia kokemuksia, vaikka tulokset voivat olla 'rumat'. Suomella ei ole tällä hetkellä kansainvälisen tason pelaajia hyvissä seuroissa juuri lainkaan. Kovia kansainvälisiä pelejä voivat suomalaiset tässä tilanteessa saada vain maajoukkueessa. On selvää, että silloin tulee 'turpiinkin'. Muutenhan pelaajien tasolla ja toisaalta yhteispelikokemuksella ei olisi mitään merkitystä.

Ja sitten – Suomi meinaa yllättää: Väyrynen saa loistavan syötön kuudentoistarajalle, josta hän heti jatkaa 'sääripotkun', joka on mennä maaliin. Kuka sen antoi, en ehtinyt huomata. Joka tapauksessa loistava juoksu 'Väykyltä'.

Aina ei ylivoimakaan riitä, sillä Portugali saa 5 vs. 2 –hyökkäyksen Suomen rangaistusalueen sisään. Pasanen Petri, konkarikaartiamme, tekee alokasmaisen munauksen. Joukkue tarvitsee kokeneita pelaajia, mutta aika usein kyllä huomaan ajattelevani, onko Pasanen sopiva esikuva näille nuorille. Hänelle tulee aivan liikaa karmeita virheitä, jotka 'syövät' joukkuetta.

Toinen puoliaika on sekavampaa peliä ja Suomikin pääsee vähän peliin mukaan. Näen eka kertaa Riku Riskin ja Sebastian Mannströmin pelaavan A-maajoukkueessa. Jälkimmäistä en ole tainnut nähdä koskaan aiemmin. Kummatkin liikkuvat vilkkaasti ja pelaavat rohkeasti, vaikka yhteispelistä ei vielääkään juuri tukea saa. Portugali vaihtaa kentälle eri kaliiberin miehiä eli Nanin ManUsta ja Carvalhon Realista. Edellinen järkkääkin Portugalin toisen maalin maltilla.

Mutta ei tämä silti katastrofi ole, nuorennusleikkaus olisi vain pitänyt aloittaa jo monta vuotta aiemmin. Litti olisi pitänyt säästää vaihtopelaajaksi, jotta muutkin olisivat ottaneet vastuuta pelin rakentamisesta. Mutta tehty mikä tehty, nyt ollaan tässä. Urheilu on opettelua, kehittämistä ja kehittymistä – kasvua vastuuseen ja yhä parempiin suorituksiin askel askeleelta. Tämä oli joillekin se ensimmäinen askel.

30.3.2011, Muonio

Ratsumies Tanskanen Hennalan varuskunnasta soitti iltapäivällä terveiset. Olivat marssineen päivän aikana 33 kilometrin täyspakkauksimarssin. Hartioita kivisti ja jalat painoivat rutosti, mutta kuulin äänessä myös ylpeyttä jaksamisesta. Selviytymiskokemukset ovatkin hyvin tärkeitä sekä vanhoille että nuorille – niistä rakentuu kyvykkyyttä, kompetenssin tunnetta. Ilman konkreettisia tekoja on vaikea uskoa omaan selviytymiseen ja pärjäämiseen. Siksi onkin kurjaa, että niin moni nuori mies keskeyttää asepalveluksensa.

Jensillä oli toinenkin uutinen: FC Lahti oli kutsunut hänet harjoitusmatsiin pelaamaan. Ikävää, että peli sattui samalle illalle. Marssin jälkeen oli tietenkin järjetöntä lähteä peliin, jossa pitäisi olla teräkunnossa. Se ei tietenkään ole kenenkään etu. Vähän se harmitti, mutta ehkä näitä mahdollisuuksia tulee myöhemminkin.

'Intin' ja urheilun, jalkapallon muiden muassa, yhtensovittaminen ei ole helppoa. Oma jalkapallouranikin oli melkein täysin jäissä armeijavuoteni. Sairastuin kerran vakavasti enkä selviytynyt siitä koko kesän aikana. Jenskin on ollut flunssassa useammin kuin moneen vuoteen yhteensä näiden kolmen kuukauden aikana, jona hän on ollut kasarmilla, jossa virukset ja bakteerit vaihtavat asuinpaikkaansa miehestä mieheen.

Olen jankuttamalla jankuttanut sitäkin, että intin aikana pitää muistaa jumpata aina kun se on mahdollista. Marssimiset ja monet muut äkseeräykset jäykistävät lihaksia, niveliä ja väsyttävät hermoja. Tarvitaan paljon venyttelyä ja monenlaista lihashuoltoa, vaikka juuri sitä ei millään jaksaisi tehdä. Enemmän siis vaaditaan pitkäjänteisyyttä ja henkistä kestävyyttä. Pelaamisen taso saattaa myös vaihdella sen mukaan, minkälainen on ollut palvelusviikko 'harmaissa'.

Mutta hyvä tietää, että ykkösdivarissakin osoitetaan kiinnostusta IVU:n kasvattia kohtaan. Melkein välillä pelkään, että soittoja voi tulla myös pohjoisen joukkueista, joihin saatetaan tarvita kipeästi uusia pelaajia vedonlyöntiskandaalin jäljiltä. Toivottavasti niin ei käy, sillä miten sellaiseen pyyntöön voisi suhtautua? Toisaalta olisi hienoa hypätä liigajoukkueeseen tai ykkösdivariin, mutta onko se järkevä vaihtoehto, kun inttikin on kesken?

Jännittäviä aikoja eletään suomalaisessa jalkapallossa niin A-maajoukkue-, liiga- kuin divaritasollakin varsinkin, kun läheisen ihmisen oma futistarina ainakin sivuaa näitä suuria kertomuksia, joita saamme mediasta seurata.

HUHTIKUU 2011

3.4.2011, Lahden moottoritie

Utuinen ja harmaa ilma, vettä tihuuttaa. Kontrasti on valtava, kun sitä vertaa viime viikon kuulaisiin päiviin aurinkoisessa Tunturi-Lapissa. Lumi on viikon aikana vähentynyt, mutta samanlaista kevääseen tai melkein kesään siirtymistä ei tänä vuonna tapahdu niin kuin monena vuonna, kun juuri tässä maaliskuun vaihteessa tulemme perinteiseltä Lapin lomaltamme.

Mieli kuitenkin halajaa jo sulille futiskentille, Haaparannan Intersportista meinasin ostaa uuden FC Barcelonan logolla varustetun pallonkin. Lonkkavamma tai mikä se nyt on; kipu, joka siirtyy reiden sisäpinnalta lonkkaluun läpi pakaralihaksen yläosaan ja alaselkään asti, vaivaa jatkuvasti ja yrittää estää tavoitteeni pelata piirisarjaa ja ehkä osallistua SM-kisoihinkin. Aikaa kisoihin on vielä neljä kuukautta ja olen luvannut itselleni, että hoidan vammaani taidolla ja kärsivällisyydellä. Mutta kyllä se vaatii kivunsietämistäkin – tiedän sen kokemuksesta.

Sain kuulla Jensiltä, että Kuusysi ja FC Lahti olivat tehneet farmisopimuksen, mikä mahdollistaa pelaajien siirron sarjaportaalta toiselle. Farmisopimuksista on sekä hyviä että huonoja kokemuksia. Yleinen periaate lienee se, että se hyödyttää peliaikaa tarvitsevia pelaajia ja sitä ylemmällä sarjatasolla olevaa joukkuetta.

Alemmalla tasolla oleva joukkue taas yleensä kärsii järjestelystä, koska se heikentää joukkueen yhteishenkeä ja yhteen hitsautumista, kun koskaan ei tiedä, millä joukkueella pelataan seuraava peli tai sarja loppuun.

Jensin kannalta farmisopimus lienee hyvä – se mahdollistaa hänen kokeilunsa ykkösdivarissa ilman pelkoa siitä, että joutuu vakituiseksi 'penkkimieheksi'. Toki mahdollista on sekin, että hän joutuu penkkimieheksi Kuusysissä, jos FC Lahdesta laitetaan vastaavan paikan pelaaja saamaan pelikokemusta kakkoseen. Tällä hetkellä ei kuitenkaan näytä siltä, että Lahdella olisi liikaa keskushyökkäjiä listoillaan, kun Rafaelkin vasta toipuu nivusleikkauksestaan.

Nuoren – vähän vanhemmankin – pelaajan on nykyään hyvin tarkasti mietittävä se, missä joukkueessa pelaa. Kyse ei ole ihan ammattinyrkkeilyyn verrattavasta urasuunnittelusta, mutta hyvin järkevästi on mietittävä se, mihin paperiin pistää nimensä ja minkälaiseen joukkueeseen sitoutuu. Jos peliaikaa ei tule, on uran jatko näyttöjen puutteessa ikään kuin 'jäissä'. Jos taas pelaa liian matalalla sarjatasolla kykyihin nähden, niin ei kehity eteenpäin eikä saa aikaiseksi riittäviä meriittejä päästääkseen urallaan ylöspäin.

Koko ajan on kyse omien osaamisten ja ominaisuuksien kehittamisestä, mutta kyse on myös kokemuksen ja itseluottamuksen kehittymisestä, joita ilman hyviäkään ominaisuuksia ei saa 'pelittämään'. Vaikka en pidäkään ko. termistä, niin se kuitenkin kuvastaa aika hyvin juuri sitä, mitä futiksessa tarvitaan. Oma peli täytyy saada 'pelittämään' muun joukkueen kanssa synkassa, saumattomassa yhteistyössä.

Tasoero ykkösen ja kakkosen välillä on jonkinmoinen – tempo ykkösessä on parempi ja osa pelaajista on selvästi keskiverto kakkosen pelaajaa korkeammalla tasolla kaikilla mittareilla. Yksittäisten pelaajien osalta erot eivät kuitenkaan ole yhtä suuret. Kakkosen pelaajista suurin osa pystyisi todennäköisesti pelaamaan kohtuullisesti myös ykkösessä. Esimerkiksi Kuusysin Antti Hukka teki FC Lahden riveissä heti kaksi maalia harjoitusottelussa MP:tä vastaan. Toki Antti on keskitasoa parempi kakkosen pelaaja, mutta ei hän kuitenkaan mitenkään ylivoimainen ole ollut.

Tässä tulee näkyviin eräs tärkeä erottelija: jotkut pelaajat ovat aivan loistavia kakkosen pelaajia, jotkut loistavia ykkösen ja eräät sitten myös loistavia liigapelaajia, mutta siirto sarjaporrasta ja tasoa ylemmäs ei onnistu koskaan. Sitten on pelaajina keskivertoja alemman sarjatason pelaajia, jotka kuitenkin pystyvät pitämään tasonsa myös noustessaan yhden tai jopa kaksi porrasta ylemmäs. Mistä tässä on kysymys?

Useimmiten selitys löytyy siitä, että kyseiset loistavat pelaajat jollakin tasolla eivät pelin nopeutuessa ja koventuessa kykene sopeutumaan lisääntyneeseen vauhtiin. Joskus kyse on siitä, että fyysiset ominaisuudet – nopeus, kestävyys tai vaikkapa ponnistusvoima – eivät riitä ylemmällä tasolla. Joskus kyse on siitä, että hyvä, peliä hallitseva pelaaja ei kestä sitä, että oma rooli joukkueessa vähenee, kun rinnalla on ainakin yhtä taitavia pelaajia. Usein kyse on näiden kahden eli ominaisuuksien ja peliroolien yhdistelmästä, joiden pitää 'natsata' ennen kuin tietää, minkä tason pelimies tai –nainen on kyseessä.

Jos pelaajalla on ominaisuuksien puolesta edellytyksiä pelata ylemmällä sarjatasolla, niin valmennuksen tulisi antaa pelaajalle kokemuksia, luottamusta ja aikaa, jotta hän pääsisi ylemmän sarjatason rytmiin mukaan ja saisi potentiaalisuutensa esiin. Fyysisten ominaisuuksien – varsinkin kestävyuden – kehittäminen on myös vain ajan kysymys. Sen sijaan tietty nopeus, ponnistusvoima ja koordinaatio – ei välttämättä se kuuluisa tekniikka – tarvitaan lähtökohtaisesti, vaikka tietysti niitäkin voi kehittää todella paljon. Se taas vaatii hyvää harjoittelua.

9.4.2011, Helsinki-Lahti

Varsinainen futiskauden avauspäivä. Uskaltauduin vammoineni Puotinkylän Valtin ikämiesten treeneihin lähes puolen vuoden tauon jälkeen. Keväinen auringonpaiste pakotti vetämään futispläägät jalkaan, vaikka olin vannottanut etten mene vielä pariin viikkoon kentille. En ollut ainut, sillä Puotilan kentällä oli villisti 40-70 –vuotiaita miehiä ja yksi nainenkin. Heti kentän reunalla tapasin kaverin, jonka kanssa aloitin jaliksen pelaamisen tasan 40 vuotta sitten Mikkelissä. Vaihdoin kuulumiset ja onnittelin häntä tulevasta 50-vuotispäivästä, joka sitten oikeuttaa pelaamaan kanssani samassa sarjassa. Emme puhuneet tavoitteista, mutta kummatkin tähdännevät kesän SM-kisoihin.

Vaikka siis olin pois koko talven, niin silti tuntui siltä kuin en olisi ollut hetkeäkään poissa. Muurisen Antti tuli aina sydämellisenä toivottamaan takaisin kentille. Vaihdoin myös vammakuulumiset, niin kuin meillä ikämiehillä on tapana. Hän lohdutti, että kyllä se nivusvammakin voi parantua. Pari lausetta puhuimme myös Klubin tilanteesta.

Tavoitteenani oli pelailla tunnin verran etten rasittaisi liikaa tottumattomia lihaksiani. Yllätyksekseni jaksoin sen pari tuntia, minkä pelasimme. Yleensä pelaamme 1,5 tuntia, mutta hyvä keli piti äijät kentällä kunnes oli pakko lähteä muihin kuvioihin. Vasemmalla jalalla en paljon potkimaan pystynyt eikä sen varaan uskalla nojata, mutta mukana se kuitenkin tuli. Lopuksi sain tehtyä yhden maalinkin. Päivä oli pelastettu.

Mutta futispäivä oli vasta alussa; nopeasti polkien kotiin, suihkuun, syömään ja ajamaan Lahteen. Jensillä oli peli Lappeenrannan Peli-Poikia vastaan. Joukkueetta, joka putosi viime kaudella kolmoseen, mutta jolle City Stars hävisi kummatkin sarjaottelut. Mukava nähdä, onko talven aikana tapahtunut jotakin muutosta voimasuhteissa. Futiksessahan on sellainen merkittävyys olemassa, että jotkut joukkueet ovat vaikeita vastustajia, vaikka niiden taso muita vastaan olisi kuinka huono. PePo tuntui viime kaudella olevan lahtelaisille tällainen ryhmä.

Ehdimme kentälle vasta toisen puoliajan alkuun. Taukotulos oli 0-0. Kuusysi hallitsi pelitapahtumia ja sen hyökkäykset vyöryivät laajalla rintamalla kohti vastustajan maalia. Väliin tultiin vasemmalta ja väliin oikealta. Keskitykset lähtivät kuitenkin tilanteessa, jossa puolustus oli jo ehtinyt ryhmittäytyä hyviin asemiin, joten varsinkin keskushyökkääjällä eli Jensillä, ei ollut paljon tilaa ratkaisuihin. Lisäksi PePolla oli varsin ulottuva ja varmaotteinen maalivahti, joka poimi keskitykset ja kaukolaukaukset varmasti käsiinsä. 'Liian hyvä molari kakkoseen', oli Jensin arvio pelin jälkeen. Hän oli kuulemma liigassakin meritoitunut kaveri.

PePon peli perustui erittäin kurinalaiseen puolustamiseen ja nopeisiin vastaiskuihin. Se tuottikin, niin kuin yleensä tuollaisessa tilanteessa, joitakin vaarallisia tilanteita. Yksi tällainen aiheutti vapaapotkun, jonka jälkitilanteesta PePo tekikin 0-1 –osuman. Hyökkääjältä hyvin seurattu rebound-maali. Aina pitää olla ensimmäisenä pallossa, jos se vain on mahdollista.

PePo sai tästä lisää puolustusintoa, mutta hyökkääminen melkein tyrehtyi siihen maaliin. Kuusysi pyöritti välillä peliä todella kauniisti; syöttöralli saattoi kestää toistakymmentä syöttöä. Ja hyviä, läheltä piti – tilanteita syntyi niitäkin muutama. Yksi erittäin kaunis kuvio päättyi päätyrajalle kuudentoista alueen sisään, josta Lekkermäen Timo – Jensin armeijakaveri – nosti pallon nätisti keskelle. Jens nousi hänelle tyyppillisesti korkeimmalle, puskiin kauniisti vitosen rajalta, mutta pallo törmää ylärimaan – jo toisen kerran tässä pelissä.

Sen parempaa tilannetta ei enää pelissä syntynytkään ja PePo pysyi jälleen voittamattomana Kuusysille. Harjoituspeliksi ottelu oli kuitenkin hyvä, sillä PePon kaltaista erittäin uhrautuvaa pelityyliä vastaan on lahtelaistenkin syytä oppia pelaamaan. Kuusysin uusi hankinta eli Tuomas Kuparinen, myös entinen

liigapeluri, osoitti olevansa hyvä vahvistus Kuusysin keskikentälle. Kunhan hän pääsee sisään pelisysteemiin, niin jälki voi olla todella hyvää tulevalla kaudella.

Jensin pelistä näki, että edellinen viikko oli vietetty räntäsateisessa metsässä, taisteluvälineillä päällä poteroita kaivamassa. Selkä oli jäykkä ja ponnistaminen ei jäykistävien taisteluharjoitusten jälkeen tietenkään ollut kovin räjähtävää, vaikka räjähteitä oli koko viikko käsiteltykin. Juoksu kuitenkin sujui kohtalaisen hyvin eikä kuntokaan pettänyt. 'Valkku sanoi, ettei nyt kannata kovin paljon peleiltä odottaakaan ennen kuin armeija on ohi' kertoi Jens Järvisen Petrin sanoneen. Viisaasti sanottu, sillä 'intin' aikana on vaikea olla huippukunnossa – siksihän todelliset huippu-urheilijat pääsevätkin varsin vähällä työllä suorittamaan asevelvollisuutensa.

Petri on muuten ex-ammattilainen ja monikymmenkertainen A-maajoukkupelaaja, jonka kanssa minullakin oli kunnia pelata samassa joukkueessa ihan hänen peliuransa alussa Jyväskylässä. Petri, 'Järä', taisi itse asiassa viedä minun pelipaikkani JyP-77:n silloisessa kakkosdivarijoukkueessa. Se oli hyvä asia varmaan kummallekin, sillä taisimme kummatkin löytää elämämme suunnan sinä aurinkoisena kesänä 1980-luvun alussa.

Pelin jälkeen menemme Jensin kanssa kahville vaihtamaan viikon kuulumisia. Metsästä ei paljon soitella eikä lähetetä sähköposteja. Jens tosin käyttää enemmän tekstareita on facebookkia. Viikko oli mennyt harjoittellessa puolustussotaa. Jensistä monet manööverit tuntuivat järjettömiltä ja hän kuvitteli, että suomalaiset sotilaat eivät kyllä pärjäisi oikeassa sodassa. Niin olivat kuulemma veltoja jotkut sotamiehet. Minä sanoin, että te olisitte Libyassa nyt valiosotilaita, kun siellä nuoret miehet taistelevat Gaddafia vastaan täysin vailla harjoittelua. 'Intissä' on osattava eläytyä 'roolileikkiin', jossa simuloidaan, näytellään, todellista tilannetta. Sama asia kuin futistreeneissä, joissa niissäkin kuvitellaan oikea pelitilanne.

Tämä onkin muuten tärkeä asia, josta olemme usein puhuneet entisten pelikavereiden kanssa. Muistan yhden tällaisen keskustelun hiihtolenkiltä Ronkaisen Antin kanssa viime talvena. Antti, joka oli sen kuuluisan alle 18-vuotiaiden EM-hopeajoukkueen pelaaja vuodelta 1976, ihmetteli, miten huonosti nykypelaajat osaavat lukea peliä ja käyttää mielikuvitustaan. Minä säestin, sillä muistin todella elävästi, miten Antti 'ruokki' minuakin Mikkelin Lyseon legendaarisessa jalosjoukkueessa 1970-luvulla. Voitimme pari oppikoulujen mestaruutta joukkueella, jossa oli kahden mikkeliiläisen seuran kerma yhdistettynä. Näin mekin saimme pelata samassa pelipaidassa.

'Juonikkuus puuttui teidän pelistänne', sanoinkin Jensille, kun hän ihmetteli, miten he eivät saaneet maalia selvästä kenttähallinnasta huolimatta. 'Silloin täytyy tehdä jotain odottamatonta, kun tilanteita ei normaalipelillä aukene', sanoin. 'Antaa seinäsyöttöjä, juosta laitaa, laukaista yllättävästi'. Totta on, että nykyään vannotaan pelisysteemin nimeen, jossa jokainen tekee sen, mikä on etukäteen sovittu. Tästä puhui A-maajoukkueen uusi päävalmentaja Mixu Paatelainenkin ensimmäisissä haastatteluissaan.

Mutta se ei tietenkään tarkoita sitä, etteikö yksittäinen pelaaja – varsinkin hyökkääjä – saa tai hänen pitääkin tehdä yllättäviä ratkaisuja, joita ei ole voinutkaan etukäteen sopia toisten kanssa. Parempi olisi, jos useampi pelaaja opettelisi erilaisia vaihtoehtoisia ratkaisuja erilaisiin tilanteisiin. Näitä me nimittäin treenasimme Antin ja monen muunkin pelaajan kanssa emme ainoastaan kentällä, vaan myös suunnitellessamme erilaisia taktiikoita ennen peliä. Se oli sitä mielikuvituksen harkittua käyttöä, kun sovittiin, että minä huudan 'pystyyn', 'laitaan' tai jotakin muuta ja keskikenttäpeluri tiesi katsomattakin, mitä minä olin tekemässä.

Kotimatalla muistelin vilkasta futispäivää ja ennakoin tulevaa kesää. Ukkojen sarjapelit alkavat kuulemma jo parin viikon päästä. Pääsenköhän huomenna sängystä ylös, mietin ja toivoin, että pääsen mukaan peleihin. Kakkosen kausi alkaa Vappuna, siihenkään ei ole kuin kolme viikkoa aikaa. Kuusysin pelissä on vielä toivomisen varaa, mutta aineksia hyvään on olemassa. Nuoret pelaajat ovat taas treenanneet vuoden enemmän ja 'vanhatkin' näyttivät olevan hyvässä fyysisessä trimmissä. Farmisopimus saattaa tuottaa uutta innostustakin joukkueelle ja ainakin osalle sen pelaajista.

TOUKOKUU 2011

7.5.2011, Vantaa

Blogimme Perhehoitoliiton nettisivuilla alkaa siis nyt. Me olemme Jens Tanskanen, kohta 22-vuotias Lahden Kuusysin kakkosdivisioonajoukkueen pelaaja ja Hämeen ratsujääkäripataljoonan ratsumies sekä Arto Tiihonen, Jensin 51-vuotias sijaisisä ja Puotinkylän Valtin ikämiesjoukkueen 50+ pelaaja. Kerromme tässä blogissamme jalkapallosta, jalkapallon harjoittelusta, pelaamisesta ja kaikista mahdollisista asioista, jotka jollakin tavoin liittyvät futikseen ja ehkä myös isistä ja pojista, jotka urheilevat yhdessä ja erikseen.

Ajatuksenamme on avata Perhehoitoliiton nettisivujen lukijoille yksi tärkeä maailma, jossa lapset ja (sijais)vanhemmat voivat yhdessä oppia tärkeitä asioita elämästä, itsestään ja jostakin itselleen tärkeästä asiasta. Kerromme Jensin – ja vähän Artonkin – jalkapallohistoriasta, mutta ennen kaikkea tästä pelikaudesta ja kaikesta siitä, minkälaisia tunteita, ajatuksia ja merkityksiä se meissä kummassakin herättää.

Yhteistä ja kummankin erillistä jalkapallohistoriaa – hyviä ja vähemmän hyviä muistoja - avaamme aina tilaisuuden tullen lähtien aina tästä hetkestä käsin niin kuin blogikirjoittelussa on tapana. Muutama blogikirjoitus maalisi- ja huhtikuulta 2011 eli valmistavalta kaudelta on myös liitetty tähän mukaan antamaan vähän perspektiiviä kauteen.

Jalkapallokausi on siis alkanut, vaikka futisliigan aloitus myöhästelikin erinäisten lahjontatapausten vuoksi. Kakkosdivisioonaan tämä ei onneksi vaikuttanut. Kuusysi on myös aloittanut kautensa vappuaattona häviämällä Kouvolan Susille 1-2. Jens oli poissa ottelusta pienen kantapäävamman vuoksi, mutta huomenna hän toivottavasti pääsee jo aloittamaan oman kautensa Käpylän Palloa vastaan.

Ennen peliä odotukset ovat ristiriitaiset. Jensillä itsellään tuntuu olevan aika paljonkin paineita vastassaan. Viime kausi meni loistavasti: 14 maalia, maalintekijätilaston kolmas sija ja toinen sija 'Veikkauspörssissä' 19 pisteellä, jota pidetään niin, että jokaisen ottelun kolmelle parhaalle pelaajalle annetaan 3, 2 ja 1 pistettä. (ks. www.fckuusysi.fi ja <http://palloverkko.palloliitto.fi/Live/stats/CompetitionDetails.aspx?compID=3>).

Tammikuussa aloitettu asepalvelus on kuitenkin vaikeuttanut Jensin harjoittelua, on aiheuttanut sairastumisia ja on väsyttänyt ja jäykistänyt. Onneksi valmentaja Petri Järvinen oli antanut ohjeen olla ottamatta paineita ja ottamaan pelit sellaisina kuin ne tulevat. Syksyllä kannattaa hänen mukaansa sitten jo jotain odottaakin... Nyt on tärkeintä nauttia pelistä.

8.5.2011, Vantaa-Helsinki

Äitienpäivä alkaa heti jalkapalloilullisesti, sillä Arto lähtee melkein heti onnittelujen jälkeen ikämiesten treeneihin, jotka alkavat joka sunnuntai klo 10.00. Lonkka vaivaa, mutta pelaamattakin se on kipeä. Eikä kentällä tietysti enää ketään täysin tervettä ikämiestä taida ollakaan. Ja silti hurjan toimintakykyistä porukkaa tämä ikämiesfutarijengi on. Spurtteja, laukauksia, vartalokontakteja, korkeita hyppyjä ja jatkuvaa

triplaamista. Ei tällaiseen kovin moni yli nelikymppinen pysty – ja täällä on iso joukko yli kuusikymppisiäkin mukana.

Jens on myös kotona valmistautumassa peliin Helsingissä. Keskipäivällä syödään äitienpäivälounas, jolle osallistuu myös 'ylänummo' eli Jensin mummo ja Arton äiti. Kova urheiluihminen hänkin. Hän seuraa jatkuvasti kiinnostuneena Jensinkin pelaamista – harmitteli ruokapöydässä, että oli nukahtanut eilisen Suomi-Slovakia –lätkämatsin aikana kesken kaiken. Jens vie lounaan jälkeen mummon kotiin ja lähtee saman tien Taliin keskittymään peliin.

Ehdimme Talin halliin vähän myöhässä, sillä käväisimme katsomassa myös hoivakodissa asuvaa ukia ennen peliä. Hänkin kannustaa Jensiä ja käy katsomassa pelejäkin, kun vain siihen kykenee. Airaa eli Jensin (sijais)äitiä jännittää, sillä hän tietää, että Jensiä jännittää, kun Aira on katsomassa. Kummastakin nimittäin tuntuu, että Jensin pelit ovat menneet huonommin silloin, kun Aira on ollut katsomossa. Ehkä kyse on vain odotusten nousemisesta eikä todellisesta tilanteesta: jokainen haluaa onnistua vielä paremmin silloin, kun itselle tärkeitä ihmisiä on paikalla.

Peli tuntuu olevan aika hyvin Kuusysin hallinnassa. Muutamia melko vaarallisia tilanteitakin syntyy. Hyvän kuvion päätteeksi Jens paukauttaa pallon voimalla takaverkkoon. Nopea, hyvin rakennettu tilanne eikä mitenkään huono ratkaisu. Hetken päästä hyökkäys tulee taas oikealta ja Jens rynnii etutolpalle palloon ja vain onni estää maalin synnyn. Jens saa kuitenkin ammottavan haavan nilkkaansa puolustajan nappuloista. Hetken luulen, että tämä peli oli sitten tässä.

Mutta ei: taas Kuusysi hyökkää oikealta Jens tulee keskushyökkääjän paikaltaan vastaan, kääntää pallon keskelle Teemu Toukoselle, joka jatkaa suoraan keskikentältä nousseelle Kuparisen Tuomaalle, joka ottaa pallon haltuun, liikuttaa itseään melkein 'messimäisesti' keskemälle ja vetää pallon vasemmallaan maalin alanurkkaan. 1-0 Kuusysille hienolla kuviolla.

Muutamaa minuuttia myöhemmin pallo on kulmalipulla, josta Hukan Antti aina vasemmallaan antaa pallon keskelle. Nyt pallo kiertää taakse takatolpan tienoille, viitosen rajalle. Sieltä nousee pää korkeimmalle ja mäsäyttää pallon voimalla takanurkkaan. Aluksi en tiennyt, kuka se oli, mutta pelaajien onnittelusta päätellen, että nopean tilanteen ratkaisi meidän Jens. Kauden eka maali ja todella hienosti tehtynä. Tästä on hyvä jatkaa. Paineet toivottavasti purkautuivat. Eka puoliaika päättyi siis 2-0 Kuusysille.

Toinen jakso alkaa KäPan kovalla painostuksella ja yrityksellä, mikä oli odotettavaakin. Kuusysi pääsi pikkuhiljaa peliin mukaan ja vähän yllättäen Jensille aukeaa paikka pukata toinen maali. Mutta KäPan maaliin tullut Immosen Lare – oma opiskelijani Vierumäeltä – torjuu aivan loistavasti. Vähän ajan päästä hän venyy toiseen upeaan torjuntaan. Hyvä vaihto KäPalta.

Jakson puolivälin tienoilla Kuusysin maalivahti antaa pitkän palautuksen, johon Jens nousee ylimmäksi ja 'suistaa' pallon Ruosen Tonille, joka pääsee suoraan läpi puolustuksen ja sijoittaa pallon tolpan kautta verkkoon. 3-0 Kuusysille. Eikä aikaakaan, kun Kuusysi johtaa jo 4-0. Jens lähtee kovaan juoksuun oman kenttäpuoliskon puolelta, saa hyvän syötön puolustuslinjaan, ottaa sen rinnalla haltuun ja irtoaa pallon kanssa puolustukselta ja vetää lopuksi pallon kuudentoista rajalta voimalla verkon perukoille. Lare oli täysin voimaton tässä maalissa.

'Yllättävä tulos, en olisi uskonut tällaista tulevan niin huonon harjoittelun jälkeen' sanoo Jens pelin jälkeen onnellisena ja vieläkin hiukan ihmeissään ottelusta, jossa teki kaksi maalia ja järjesteli niitä kahta muuta.

Pelin lopuksi Jensille annettiin ansaitusti ottelun parhaan pelaajan palkinto ja kolme pistettä 'Veikkauspörssiin'. Kausi ei hänen osaltaan olisi voinut paljon paremmin alkaa. Siitä saa nauttia ja iloita.

22.5.2011, Kotka

Jensin viikko 19 edellisen ottelun jälkeen meni Taipalsaassa ampumaleirillä – samalla missä jääkiekkoleijonien kapteeni Mikko Koivukin piipahti TV-kameroiden loisteessa seuraavalla viikolla. Mikko suorittaa varusmiespalvelustaan myös Hennalassa. 'Väärät varusteet päällä kaikissa kuvissa', kuittasi Jens vanhemman varusmiehen kokemuksella Mikosta otettuja kuvia.

Leiri oli Jensin mielestä yksi inttiuran mielenkiintoisimpia. Siellä harjoiteltiin puolustusta ja hyökkäystä ihan oikean tuntuissa olosuhteissa. Futiksen kannalta ongelmaksi tuli kuitenkin se, että telttamajoituksessa iski vilustus tai tauti tarttui kaverilta. Tuloksena kauhea köhä ja pieni kuume. Sen seurauksena pelit sekä Klubi04:ää että MP:tä vastaan jäivät väliin. Kuusysi saikin olla kuin Ruotsin kolme kruunua MM-lätkän finaalipäivänä, sillä Klubi voitti 'Kyykän' 6-1. Mikkelin Palloilijoita vastaan Kuusysi saavutti 1-1 –tasapelin.

Jensin päiväkirjamerkinnot viikolta 20 olivatkin tällaisia: 'Viikko lähtenyt levon merkeissä. Minulla oli vielä viime maanantaina kuumetta 37.6 sekä flunssanoireita, joten sain vapautuksen palveluksesta eikä minun tarvinnut lähteä leirille Säskylään vaan sain jäädä pötköttämään.' Joutilaisuus ei kuitenkaan sekään maistunut kovin hyvältä – kärsivällisyys oli loppuviikosta koetuksella, kun Jens ei päässyt osallistumaan oikein mihinkään. Ottelu Kotkan KTP:tä vastaan lauantaina 21.5. tulikin sikäli hankalasti, että pari viikkoa harjoituksia oli jäänyt kokonaan väliin.

Voitetun ottelun jälkeen Jens kirjoitti: 'Nyt kun mietin pelin lopputulosta sekä kahta maaliani ja hyviä syöttöjäni, voisi sanoa "oli parempi että olin kipeä", koska leiriltä palasi kasarmille sakki kuolleen näköisiä ihmisiä :D pojat olivat nukkuneet n. 8 h 5 pv aikana, joten minulta olisi jäänyt aika varmasti peli väliin "jos en olisi ollut kipeä". Jokainen äijä oli marssinut suoraa päätä kotona nukkumaan ja nukkunut pitkään. Eli välillä negatiivisista asioista muodostuu positiivisia :D! Fiilikset olivat siis hyvät levätyn viikon jälkeen lähteä Kotkaan. Aamulla tuli pieni kömmähdys, kun heräsin 15min ennen bussin lähtöä, mutta minähän olen nopea: kerkesin pakata, lähteä, käydä Siwassa, hakemassa eväät ja jäi minuutti pari aikaakin.'

KTP:ssä pelaa myös Arton serkku Antti Väisänen, joka tosin toipuu vielä polvileikkauksestaan eikä pelannut Kuusysia vastaan. Mukava olisi ollut Veikko-enon ja Laila-tädin kanssa jännittää peliä niin, että heidänkin poikansa olisi ollut kentällä pelaamassa Jensin kanssa. Veikko ja Laila kannustivatkin joukkueena KTP:tä, mutta yksilötasolla Kuusysin Jensiä. Saimi-mummi taisi kannustaa vain Jensiä.

Anttia, joka nuorempana pelasi myös liigatasolla, eivät 1-6 –tappiolukemat paljon pelin jälkeen hymyilyttäneet. Sen sijaan Jensillä oli hymy herkässä hänen käydessään moikkaamassa Anttia pelin jälkeen. Eikä syyttä: kaksi hienoa maalia ja muutenkin tasapainoinen ottelu, mistä merkinä ottelun parhaan pelaajan palkinto. Varsinkin ottelun voittomaaliksi jäänyt toinen osuma oli upea: erittäin vaativa kääntölaukaus juoksusta pois päin maalia – ja aivan ylänurkkaan. Se ei jää jälkeen maailman huippujen suorituksista, vaikka olikin tehty Suomen kakkosdivarissa!

Jensin kommentit pelistä ovat osuvia: 'Peli sujui mielestäni todella hyvin, voisi sanoa jatkoa edelliselle pelille "vähän niin kuin elokuvat rushour1 ja rushour2" :D Minulla on vahvasti fiilistä siitä, että jos pelit jatkuu näin ja pääsen reenaamaan lisää en näe yhtään mahdottomana nähdä itseäni liigatasolla. Pelissä positiivista: hain hyvin paikkoja, tein väljuoksuja ja sain muutamia loistavia syöttöjä aikaan, tein kaksi

maalia ja olin monessa mukana. Negatiivista: en päässyt pääpalloihin, muuta en keksi. Fiilikset pelin jälkeen oli mitä mahtavimmat, kotkalaiset oli lyöty 6-1. Sitä oppii arvostamaan elämääkin tällaisen pelin jälkeen. ’

13.6. 2011, Vantaa-Lahti-Lohtaja

Viime kerran jälkeen on vettä virrannut Vantaan joessa ja kaikenlaista on ehtinyt tapahtua myös futisrintamalla. Suomen maajoukkue pelasi uuden valmentajansa Mixu Paatelaisen alaisuudessa kaksi maaottelua, joiden tulokset eivät mairitelleet meitä suomalaisia. Kärsimyksiä pelit olivat katsojillekin. Sukupolvenvaihdos on tosin vaikea kaikille joukkueille.

Kärsimystä ovat olleet Kuusysin ja Jensinkin viime viikot. Jensin selkä on vihoitellut ja se on vaikeuttanut pelaamista. Malmin Palloseuran Kuusysi voitti, mutta Espoon Pallohonka ja Porvoon Futura ottivat pisteet mukaansa, Gnistanin kanssa tuloksena oli tasapeli. Kuusysin sijoitus sarjassa on tällä hetkellä 9. eli keskikastissa. Peli on ollut ailahtelevaa – suurinumeroisia voittoja ja tappioita sekä pari tasapeliä. Kuusysi on kakkosena sekä tehtyjen että päästettyjen maalien listalla. ’Kyykän’ peli ei selvästikään ole vielä lokahtanut oikeisiin uomiinsa.

Osansa lienee silläkin, että Jens ei ole päässyt intin takia kaikkiin harjoituksiin. Loukkaantumisten, sairastumisten tai sotaharjoitusten vuoksi on jäänyt monta otteluakin väliin. Viikko 23 meni Jensiltä ’loppusodassa’, jossa pääasiallisina vastustajina olivat verenhimoiset itikkalaumat. Myös muumeista tuttuja muurahaisleijonia oli paljon Pohjanlahden rannoilla, jossa ’Pyörremyrskyksi’ nimetty sotaharjoitus pidettiin. Jens sai partiokaverinsa kanssa sotasaaliiksi pari ’vihollisen’ tiedustelijaa, joiden vangitsemisesta lohkesi yksi kuntoisuuslomapäivä.

’Urheilija ei tervettä päivää näe’ on sanonta, joka on tullut tutuksi myös Artolle. Selvisi nimittäin se, että pitkälliset jalka-, selkä- ja nivusvaivat johtuvatkin lonkkanivelen kulumasta. Lähetä lonkan leikkausjonoon tulikin sitten pikaisesti. Pelaaminen on rajoittunut muutamaan käyntiin kentällä 50+ sarjan matseissa. Onneksi muut ovat hoitaneet pisteet kotiin, ettei ’ramman’ ole tarvinnut repiä itseään enempiä.

Jensiä ovat tämän vuoden aikana vaivanneet niin toistuvat flunssat kuin jalkapöydän ja selänkin ongelmat. Ne kaikki liittyvät asepalvelukseen, jossa pöpöt lentävät ja harjoitukset täyspakkaus päällä rasittavat tottumattomia lihaksia. Sellaista täytyy tosin oppiakin kestäämään ja ’intti’ on ollut Jensille erittäin hyvä kokemus, vaikka välillä on koville ottanutkin. Enää onkin vajaa neljä viikkoa jäljellä palvelusta.

Tosiasiassa urheilijat eivät ehkä ole sen sairaampia kuin muutkaan ihmiset. Urheilijaan vain pienetkin vammat ja sairaudet vaikuttavat enemmän: sairaana ja loukkaantuneena ei voi eikä kannata kilpailla eikä harjoitella. Ja sairaanakin urheilija kykenee useimmiten elämään normaalia elämää eli käymään töissä ja hoitamaan varusmiespalvelunsa. Siihen auttaa hyvä yleiskunto, joka antaa ’reserviä’ jaksamiseen. Siksikin kannattaa harrastaa urheilua, vaikka joskus vammat ja sairaudet ottavatkin päähän.

Ennen juhannusta käytävät pelit Grankulla IFK:ta ja Kiffeniä vastaan näyttävät Kuusysin kauden suunnan. Kärkisijoituksista taistelu vaatisi voittoja, vaikka sarja onkin paljon tasaisempi kuin viime vuonna. Saa nähdä, miten sotilas taas taipuu juoksemaan pallon perässä...

22.6.2011, Helsinki

Erikoinen jalkapalloilta. Kuusysi pelasi Kiffeniä vastaan legendaarisella Pallokentällä yhtä aikaa, kun viereisellä Sonera-stadionilla pelattiin Veikkausliigan ottelua HJK-TPS. 'Mustat hurmurit' niin kuin Kiffenin lempinimi kuuluu, oli ohjelmalehtisen mukaan satsannut kovasti tähän kauteen. Kentällä sitä ei kuitenkaan näkynyt, vaan siellä Kuusysi kilpaili Klubin kanssa maalien teon määrässä. Oli hauska seurata, kun kummatkin ottelut etenivät pitkään samaan tahtiin.

Ensin Kuusysi teki 1-0 Pallokentällä ja heti perään HJK matki naapurissa. Kuusysin maalatessa ei tosin kuulunut mitään ääntä, kun taas stadionilta kuului kova kohahdus yleisön antaessa tukensa kotijoukkueelle. Näin edettiin 3-0 asti kunnes sitten HJK otti voiton tässä kamppailussa, kun se nuiji TPS:n tennisluvuin 6-0 Kuusysin jäädessä 3-0 -tulokseen. Saatoin siis iloita joukkueoverini Antti Muurisen menestyksestä HJK:n valmentajana yhtä hyvin kuin Jensin parantuneista otteista Kuusysin paidassa.

Kuusysin 'voittokierre' alkoi jo edellisellä viikolla, kun se voitti sarjassa toisena olleen Grankulla IFK:n 2-1 Lahdessa. Peli oli Kuusysiltä ehkä kauden paras. Joukkue oli vaihtanut taktiikkaansa niin, että nyt hyökkäykseen oli nostettu enemmän miehiä, mikä paransi myös puolustusta. Kenttäpeli oli oikeastaan koko ajan Kuusysin hallinnassa ja piti oikein ihmetellä, miten 'Grani' oli voinut pelata niin hyvin ennen tuota peliä. Sama pelillinen hallinta jatkui ottelussa Kiffeniä vastaan, mutta vieläkin vakuuttavampana. 3-0 -lukemat nimittäin mairittelevat Kiffeniä.

Jens oli myös kummassakin pelissä vahvasti mukana, vaikka harjoituksiin hän ei ole vieläkään paljon päässyt mukaan. Ja rikkoontuneet kengätkin piti teipata kasaan. Grania vastaan saldona oli ylärimapukkaus ja hyvien tilanteiden järjestely muille. Kiffeniä vastaan tuli maalikin sen jälkeen, kun muutama hyvä tilanne oli epäonnekaastikin kuivunut kokoon. Tilanteisiin pääsy ja niiden rakentelu ovat kuitenkin hyökkääjän pelissä tärkeintä – maaleihin tarvitaan aina ripaus onneakin.

Maalien tekohan on aina suuren ilon – ja ihmetyksenkin - aihe. Sen huomasin myös ikämiessarjan pelissä, jonne otin videokameran mukaan, kun en itse voinut pelata. Vanhat konkarit tuulettivat riemuisasti maalejaan ja halusivat heti tietää, sainko maalin nauhalle. Ehkä katsomme näitä sitten kauden päättäjäsissä ja ihailimme 'ukkojen' osaamista.

Kevätkierrosta on Kuusysillä vielä kaksi kierrosta jäljellä. Vastassa ovat keskikastin joukkueet LPS ja Atlantis. Jos Kuusysi kykenee nämä molemmat joukkueet 'upottamaan', niin saldo on kevätkauden jälkeen hyvinkin positiivinen. Sijojen 2-11 välissä ei sarjassa ole kuitenkaan kuin kuusi pistettä, joten tappioihinkaan ei ole juuri varaa.

Syyskausi alkaakin Jensillä 'siviilissä' – hän riisuu armeijan harmaat päältänsä heinäkuun 8. päivä. Sen jälkeen Jens aloittaa työt tekemällä tutkimusapulaisen hommia, liikuntaneuvontaa ja viimeistelemällä samalla opinnäytetyönsä ja loput opintonsa. Hänen tavoitteenaan on valmistua liikuntaneuvojaksi ja ehkä päästä harjoittelemaan ja pelaamaan ykkösdivarijoukkueessa.

FC Lahti, jonka kanssa Kuusysillä on farmisopimus, johtaa tällä hetkellä ykkösdivisioonaa, joten nousu liigaan näyttää edelleen mahdolliselta. Saa nähdä, onko Jens osallisena niissä kuvioissa...

HEINÄKUU 2011

31.7.2011, Arto

Heinäkuu oli Jensin osalta vuoristorataa. Ensin tappio Laajasalossa itseä selvästi etukäteen huonommalle joukkueelle, joka kuitenkin joka vuosi on hankala vastustaja Kyykälle. Sitten varusmiespalvelun loppuminen, papan hautajaiset ja flunssa. Pari peliä jäi väliin ja paljon myös harjoituksia. Vuoristoradalla menttiin liukkaasti alaspäin.

Loppukuusta vuoristoradalla noustiin taas huipulle; ensin hattutemppu Käpylän Palloilijoita vastaan ja sitten hieno voitto sarjaa selvästi johtaneesta Klubi-04:stä. Ottelussa Jens esitti pari maailmanluokan maalisyöttöä ja vahvaa pääpeliä.

Kuukauden kohokohta oli kuitenkin tieto seurasiirrosta. Jens pääsee kokeilemaan siipiään FC Lahden 1-divisioonaa johtavaan joukkueeseen. Se tietää lisääntyvää, lähes ammattimaista, treenaamista ja koventuvaa kilpailua peliajasta. Koeajan jälkeen nähdään, pelaako Jens loppukaudesta Kuusysissä vai FC Lahdessa. Pieni askel uralla eteenpäin on kuitenkin selvä.

Tästä eteenpäin kirjoitamme blogitekstejämme niin, että Jens kirjoittaa kuulumisiaan melkein päivittäin ja minä sitten hiukan harvemmin. Voitte näin seurata lähes online jalkapalloilijan elämää. Jens raportoi samalla myös hiukan muusta elämästään eli opinnoistaan, työstään ja perheestään.

31.7.2011, Jens: FC Kuusysi vs Klubi-04

Tänään se tapahtuu. Meille saapuu vieraaksi Klubi-04 Helsingistä. Sarjaa johtava Klubi on varmasti vahvoilla, vaikka meillä on loistava kotikenttä sekä -yleisö. Söin Mamma Mariassa vielä ennen peliä ison annoksen pastaa, jotta saisin täydet energialataukset sarjan kärkijoukkuetta vastaan. Näin peli lähti liikkeelle ollessani täydessä vireessä vastustajaa vastaan.

Kymmenen minuutin kohdalla sain loistavan syötön keskelle, käännyin ja katsoin ympärilleni, mutta en nähnyt ketään, kuulin vain huutoa taustalta "täällä Jens"! Kuuloni perusteella pääsin syöttämään Sami Ruposen lähes yksin läpi ja sen seurauksena taululla oli 1-0 johtolukemat meille. Ensimmäinen puoliaika päättyikin huoletta meille 1-0.

Toinen puoliaika oli aivan meidän hallinnassamme, lukuun ottamatta muutamia hyviä vastustajan vastahyökkäyksiä. Noin puolen tunnin kohdalla Vesa Artoma syötti minulle melkein omalta kuudentoista rajalta loistavan kaaren, jonka seurauksena minulta ja Tupelta (Tuomas Kuparinen) lähes täydellinen seinäpeli, josta upea "tsippi" minulta Tupelle ja näin lukemat meille jo 2-0. (ks. myös otteluvideo YouTubesta haulla FC Kuusysi)

Lopussa vastustaja pääsi vielä kaventamaan lukemat 2-1. Loistava peli itseltäni; kaksi ratkaisevaa syöttöä ja hyvä vahva esiintyminen sarjan kärkeä vastaan. Tästä lepäämään ja palautumaan. Kohtaamme keskiviikkona 3.8. MP:n Mikkelissä

27.7.2011, Jens: FC Lahti

Tänään haaveeni käy toteen. Valmentajani Petri Järvinen soittaa minulle ja kertoo ilouutisen. FC Lahti haluaa minut Klubi-04- ja MP-pelien jälkeen heidän harjoitusrinkiinsä kahdeksi viikoksi koeajalle. Jos kaikki sujuu hyvin, pääsisin loppukaudeksi FC Lahden 1-divisioonajoukkueen pelaajarinkiin.

Minulle tulee varmasti alku olemaan todella rankkaa, koska kuntoni ei ole ollut aivan parasta A-luokkaa viime aikoina, mutta kyllä minä pärjään. Minulle yli puolet joukkueen pelaajista on entuudestaan tuttuja, joten luulen sopeutuvani joukkueeseen aika lailla heti.

Uudet haasteet odottavat minua, uusi pelityyli, uudet pelaajat, uusi valmentaja, haastavammat harjoitukset/pelit yms. Tästä ei ole muuta kuin hyvä jatkaa ja toivoa itselleen parasta mahdollista menestystä.

24.07.2011, Jens: FC Kuusysi vs Käpylän Pallo

Minulla oli rankka viikko takana ja peli alkoi lähestyä. Perjantain valmistautumisharjoitukset jäivät minulta väliin, koska olin tuomassa tytärtäni Helsingistä. Juoksin kentälle saadakseni hyvän fiiliksen päälle ennen peliä, mutta kopissa kuitenkin selvisi etten ole avauskokoontampanossa, joka oli minulle suuri pettymys. Syyksi itse tuumisin perjantain poissaoloa harjoituksista.

Peli lähti hyvin liikkeelle meidän kannaltamme, siirryimme 1-0 johtoon jo 10 min kohdalla. Mutta sen jälkeen väsähdimme totaalaisesti ja pelitempo lakkasi kokonaan. Valmentaja tuli sanomaan 35 min kohdalla, että menen puoliajalla kentälle. Otin kevyet ja nopeat verryttelyt ja siirryin kentälle.

Toinen puoliaikahan sujui minulta aivan mahtavasti - pääsin osumaan jopa kolme kertaa maalitolppien väliin! Kaksi maalia päällä ja yksi sijoitus vasempaan alakulmaan. Fiilikset olivat mitä mahtavimmat, kun sain kolme Veikkaus-pörssipistettäkin. Tämä oli minun toinen hattutemppuni City Stars/FC Kuusysin paidassa. (ks. myös otteluvideo YouTubesta haulla FC Kuusysi)

Oli peli mikä vaan, niin kolme maalia on aina hieno juttu. Odotukset olivat minulla ennen peliä aivan olemattomat, joten ehkä nämä kolme maalia johtuivat näyttämisen halustani, koska en ollut avauskokoontampanossa. Tästä on hyvä jatkaa...

ELOKUU

21.08.2011, Jens: FC Lahti, osa 2

Nyt on kulunut kaksi viikkoa siitä, kun aloitin harjoittelun FC Lahden 1-divisioonaa johtavan joukkueen mukana. Lisäksi olen pelannut kahdessa ottelussa. Ensimmäisen viikon jälkeen fiilikset olivat aivan mitättömät, koska minulle tuli paljon epäonnistumisia enkä ollut tottunut niin fyysiseen rasitukseen. Muutaman kerran harkitsin jo paluuta takaisin FC Kuusysin riveihin.

No, siinä sitten kävikin niin kuin fajian kanssa oli juteltu, että vaatii aikansa päästä tuollaiseen rummutukseen mukaan. Ensimmäinen siinä oli sitten maanantaina 15.8. PoPa:a vastaan peli (FC Lahti voitti 4-0), jossa pääsin kymmeneksi minuutiksi lopusta kentälle. Pääsin kolmesti palloon ja jokaisella kerralla sain pallon omille.

Toinen viikko lähtikin paremmin käyntiin kuin oli juteltu. Tuli paljon onnistumisia ja tunsin jo kuuluvani joukkueeseen sekä jaksoin juosta paremmin. Vielä näistä harjoituksista sen verran, että haluan korostaa

sitä, että meidän valmentajamme Tommi Kautonen pitää yhtä tasokkaita harjoituksia ja jopa ehkä vielä kovempia kuin liigassa joten ei ole helppoa nousta 2-divarin harjoituksista liigatason harjoituksiin.

No, perjantaina 19.8. suuntasimme kohti Oulua, jossa vietimme yön hotelli Cumuluksessa ja latauduimme lauantain peliin PS Kemiä vastaan. Latautuminen toi tulosta. Olimme 1-1 tilanteessa, kun pääsin kentälle 65 min kohdalla. Ehdin saada muutaman hyvän syötön omille ennen kuin saimme kulman 76 min kohdalla. Kulmaa meni antamaan Kalle Eerola, joka keskitti pallon pilkulle, josta pääsin nousemaan omiin korkeuksiini ja puskin meille voittolukemat 2-1. (ks.lisää: www.fclahhti.fi ja www.ess.fi/jalkapallo)

Fiilikset olivat aivan järkyttävän upeat, tunsin sillä hetkellä kuuluvani täysin FC Lahden miehistöön. Ja näin koko joukkueen matka kohti Lahtea muuttui riemuksi ja iloksi. Nyt odotankin jo innolla seuraavaa peliä Viikinkejä vastaan.

19.8.2011, Arto: Tulossa huikea jalkapallosyöksy

Tuntuu siltä, että tästä tulee huikea jalkapallosyöksy – odotukset suorastaan väräjävät ilmassa. Kun kevät oli Suomi-futiksen pohjakosketus, niin monen innokkaan fanin elämä oli tuskaista. Puhumattakaan pelaajista, valmentajista ja seurajohtajista, joilla täytyy olla raskasta. Mutta nyt tilanne on toisin. Muutama välähdys omilta verkkokalvoilta on pakko tallentaa tähänkin.

Maanantaina 15.8. ottelussa FC Lahti-PoPa Jens pääsi ensimmäisen kerran 1-divarimatsiin mukaan. Katsojien kannustus oli esimerkillistä, kun 'Kuhnuri-ikoni' Rafael tuli pois kentältä ja debytantti Tanskanen astui loppuminuuteiksi kehiin selässään numero 22. Se oli hieno hetki, jossa saattoi nähdä monenlaista symboliikkaakin.

Seuraavana iltana 16.8. pelasimme ikämiesjoukkueellamme piirisarjaa kovassa sateessa, mutta peli onnistui loistavasti Puotinkylän Valtin uudella keinonurmella, jonka rakentamiseen tavalliset harrastajat olivat antaneet paljon omaakin rahaa. Upea osoitus jalkapallon ja vapaaehtoistoiminnan voimasta.

Torstaina 18.8. olin taas Lahdessa, vaikka olisimme lopulta saaneet Jensin kanssa liputkin HJK-Schalke – matsiin. Vähän harmitti, ettemme menneet, kun kuulin 2-0 -tuloksen ystäväni 60-vuotispäivien vieton keskelle. Toisaalta oli todella hienoa huomata, että tieteilijätkin olivat aidosti innoissaan Klubin menestyksestä. Jalkapallo yhdisti ja juhlijoilta riitti kiinnostusta myös Jensin uran seuraamiseen. Inhimilliset tarinat kiehtovat ihmisiä.

Olen myös huomannut, että tavoitteellinen pelaaminen ja harjoittelu on Jensille erittäin mieluista, vaikka ensimmäiset harjoitukset toivatkin oksennuksen kurkkuun ja epäilyksen mieleen – pärjääkö täällä ollenkaan? Sanoin, että 2-3 viikkoa kestää alkushokki, mutta sitten helpottaa. Elimistön pitää antaa tottua uuteen harjoittelutasoon. Siitähän fyysisessä harjoittelussa on kysymys: sopeutumisesta kovempaan vauhtiin, suurempiin vastuksiin, pidempiin rasitusjaksoihin.

Oma osallistumiseni on jäänyt katsojan ja vaihtopenkipelaajan rooliin. Lonkkavamma ei ole antanut mahdollisuutta kuin yhteen tunnin mittaiseen treeniin. Silti haluan olla joukkueeni mukana peleissä tuntemassa sitä yhteishenkeä ja kannustusta, jota voi saada vain joukkueessa, jossa on yhteiset tavoitteet ja jossa ymmärretään, mitä kaikkea pelaaminen oikein merkitsee.

Toki olen ehtinyt kirjoittaa sekä urheilemisen merkityksistä veteraaniyleisurheilijoista tekemäni tutkimuksen pohjalta (ks. www.svu.fi), jossa työssä Jens toimi tutkimusapulaisena – hän on paljon

parempi excel:n käyttäjä kuin minä, että maaseutuvapaaehtoisuudesta (ks. www.vapaaehtoiseksiseniorina.fi). Yhteenvetona voin sanoa, että kannattaa tehdä vapaaehtoistyötä, harrastaa erilaisia asioita ja löytää niistä merkitystä elämäänsä. Liikunta- ja kulttuuriharrastukset antavat voimia ja ne lisäävät hyvinvointia!

Syksyltä on lupa odottaa paljon, vaikka kysymysmerkkejäkin löytyy – kysehän on pelistä, jossa voi tapahtua melkein mitä tahansa. Jo lähitulevaisuudessa näemme, miten HJK:lle käy Eurooppa-liigan karsinnassa, lyökö Jens itsensä läpi 'Kuhnureihin' ja miten 'Huuhkajat' selviävät Moldovasta ja Hollannista? Tai uusiiko meidän ukkojen joukkue – olemmekohan me sitten 'kuhnuhuhkajia' – piirinmestaruutensa? Miten näissä kaikissa käy, selviää vain näiltä sivuilta...

SYYSKUU 2011

28.9.2011, Arto: Huikea futissyksy tosiaan...

Maanantaina 26. syyskuuta Helsingin Sanomien etusivun ykkösuutinen oli Helsingin IFK:n ja FC Lahden ykkösdivariottelu. Sitä voi pitää historiallisena tapahtumana. Historiallinen se oli Jensillekin, sillä se oli Jensin ensimmäinen ottelu 'Kuhnureiden' aloituskokoonpanossa.

Syy Hesarin kiinnostukseen johtui ottelun tunnelmasta, joka oli kansainvälinen tai ainakin yhtä intohimoinen kuin lapsuuteni Mikkeliissä, jossa paikallisseurat MP ja Pallo-Kissat ottivat yhteen. HIFK:n ja FC Lahden kannattajat ovat molemmat tunnettuja koko maassa; Hifkin fanijoukko laulaa läpi ottelun hyvässä tahdissa, joskus sävelessäkin – kannustushuudot kaikuivat kirkkaina ja kannustavina. Lahden kannattajat ovat myöskin intohimoisia, vaikka käyttäytymisessä onkin joskus toivomisen varaa. Brahen kentällä lahtelaiset tosin esiintyivät edukseen niin katsomossa kuin kentälläkin.

Ottelu televisioitiin suorana ja on edelleen nähtävissä Yle Areenassa (ks. <http://areena.yle.fi/video/1317036622713>) . Kyllä kelpasi olla katsomassa Jensin otteita – puitteet eivät voineet olla debyytille paremmat. Uskon, että Jens muistaa tuon illan koko elämänsä. Täytyy myöntää, että minäkin jännitin peliä kovasti. Vatsaa kipristi koko pitkän ajomatkan, jonka tein samana päivänä 700 kilometrin päästä mökiltä nähdäkseni Jensin pelin tietämättä varmasti saanko edes lippua täyteen ahdettuun katsomoon.

Mutta hienostihan se meni. Jensin pelissä oli lievää hermostuneisuutta havaittavissa, mutta kokonaisuutena se oli tasainen suoritus. Hyvä tempo ja liike niin hyökkäys- kuin puolustussuuntaankin koko pelin ajan, vaikka hänen kuntosensa ei varmasti vielä ole parhaimmillaan. Lievä polvivammakin oli riesana. Muutama maalipaikkakin Jensille siunaantui.

Ensimmäisellä jaksolla Jens teki loistavan Rafaelin pitkän syötön haltuunoton – pojat katsomossa ihastelivat kovaan ääneen: "otti koukkuun, näitkö otti tuollaisen syötön koukkuun!", kun Jens haltuunotti syötön täydessä juoksuvauhdissa. Toisella jaksolla Jens laukoi kahdesti napakasti ja kerran pääsi ohjaamaan läheltä. Hifkin jenkkihaalivahti oli tarkkana eikä ollut yllätettävissä, vaikka jokainen yritys olisi periaatteessa voinut maaliinkin mennä. Vähän enemmän rohkeutta, joka syntyy vain kokemuksen myötä, niin maalejakin tulee.

Meni pallo pari kertaa tosin maaliinkin; ensin Kalle Eerola sijoitti hienosti vaparin rangaistusalueen rajalta takanurkkaan ja Mikko Hauhia toisti tempun edellisestä pelistä eli nousi pakin paikalta ylös ja täräytti seinäsyötöstä pallon ylänurkkaan. Siihen ei maalivahti Wilson ehtinyt oikeastaan edes reagoida.

Voitto tiesi lahtelaisille hyvää: etumatka seuraajiin on nyt viisi pistettä, kun pelejä on enää kolme jäljellä. Viisi pistettä yhdeksästä mahdollisesta varmistaa nousun. Fiilis joukkueessa on hyvä ja tuntuu siltä, että kriittiset lahtelaisetkin ovat nyt yhtenä joukkona seuransa takana. Melkoista huumaa nyt Lahdessa eletään. Mahtavaa, että Jens saa olla siinä täysillä mukana!

Syksy on luonut uskoa muutenkin suomalaiseen futikseen. Mixu Paatelaisen nuoret 'huuhkajat' pelasivat rohkeasti maailman ykköstä Hollantia vastaan ja pelitoverini Antti Muurisen luotsaama HJK taisteli hienosti saksalaisen suurseuran kanssa seurauksella, että pelaajia myytiin heti ulkomaille useampi kappale. Teemu Pukista on tullut ainakin kansallinen stara loistavien otteidensa ansiosta Schalkea vastaan, josta sitten tulikin hänelle uusi seura. Muurisen kausi onkin ollut melkein täydellinen, sillä tuplamestaruus tulee kauden päätteeksi – kauneuspilkkuna lieneekin vain meidän 50+ -ikämiessjoukkueen piirisarjan kakkostila. No, ensi vuonna uudestaan, kunhan minäkin saan lonkkaani proteesin ja pystyn taas – toivon mukaan – pelaamaan.

Jalkapallo on tänä kautena tuonut Jensin, minun ja tietysti koko meidän perheen – ja ystäväpiirin – elämään melkoista dramatiikkaa ja monenlaisia merkityksiä. Jensille kokemuksia voitoista ja tappioista, mutta ennen kaikkea ammattimaisesta harjoittelusta ja pelikulttuurista. Sekä tietysti kokemuksen tuosta futishuumasta, jonka mahdollinen sarjanousu koko paikkakunnalla synnyttää. Se vertautuu mestaruustaistoon tai saattaa mennä jopa sen yli.

Eipä tätä olisi kovin helposti osannut ennakoida kolme vuotta sitten, kun Jens pitkähkön tauon jälkeen aloitti pelaamisen Lahden kortteliliigassa. Seuraava vuosi 2009 meni kolmosdivarissa, 2010 kakkosessa, tänä vuonna jo ykkösessä ja ensi vuonna ehkä liigassa. Melkein 'tuhkimotarinastahan' tässä on kysymys.

LOKAKUU 2011

16.10.2011, Arto: Tunnelmia ja yhteenvetoa

Jensin jalkapallokausi 2011 oli penkkiurheilijalle lähes täydellinen: alku oli vaikea asepalveluksen ja sairastumisten haitatessa kauteen valmistautumista ja alkukesää. Hyvien pelien jälkeen jäi pelejä väliin ja pelirutiini ei tuntunut oikein löytyvän. Oikein huonoja pelejä ei Jensille kuitenkaan tullut.

Itse asiassa Jens on pelannut kaksi viimeistä kautta melko tasaisesti. Varsinkin intensiteetti ja yritteliäisyys ovat pysyneet hyvällä tasolla pelistä toiseen. Terävyys maalin edessä olisi joissakin peleissä voinut toki olla parempi, mutta hyökkääjille käy usein niin, koska onnistuminen vaatii vähän onneakin.

Jossakin vaiheessa kesää Jensillä itselläänkin oli vähän tuskainen olo, kun halut parempaan olivat olemassa, mutta Kuusysissä ei tuntunut kehittyvän tarpeeksi. Heinäkuun lopulla peli alkoi sitten sujua totutulla tavalla ja peliin tuli takaisin ilo ja muutama todella hyvä ottelu.

Sitä seurasikin sitten siirto FC Lahteen ja ykkösdivisioonaan. Alku oli kuitenkin tahmea: harvinainen punainen kortti viimeisessä kakkosdivarimatsissa siirsi ensimmäistä ykkösdivaripeliä ja kovat harjoitukset pistivät lihakset jumiin. Hyppäys ammattilaistouhuun tuntui.

Onneksi FC Lahden ammattimainen valmennus huomioi hyvin uuden pelaajan sopeutumisvaikeudet. Jens ajettiin joukkueeseen sisään harvinaisen viisaasti – ensin muutamassa pelissä vaihtopelaajaksi ja sitten loppukaudesta jo avauskokoonpanon pelaajaksi. Muutama hyvä onnistuminen – varsinkin ratkaisumaali Kemissä vaikeassa ottelussa – tekivät myös hyvää Jensin hiukan horjuneelle itsetunnolle.

Jalkapallo on tänä päivänä entistä riskialttiimpaa, sillä nopeutunut peli, kovempi harjoittelu, osin myös sinällään hyvät keinonurmet tekevät sen, että pelaajien fysiikka joutuu entistä kovemmalle. Ehkä on myös niin, että nykyään ei voi pelata menestyksekkäästi ellei ole täysin terve. Siksi loukkaantumisia tuntuu olevan niin paljon joukkueessa kuin joukkueessa. Monessa Veikkausliiga- ja ykkösdivisioonajoukkueessa onkin lähes kaksi joukkueellista pelaajaa käytössään tai ainakin pitäisi olla.

Jensille harjoittelun koveneminen aiheutti rasitusvamman etureiden suoran lihaksen kiinnityskohtaan polven alapuolelle. Siitä johtuneen pohjekrampin hoidossa Jens meni vahingossa liian pitkälle rikkoutuneen kylmäpussin vuoksi. Seurauksena oli ilkeän näköinen paleltumisvamma teelautasen kokoiselle alueelle. Pakollinen lepo paleltuman vuoksi toki auttoi jonkin verran rasitusvammankin. Mutta tämä on hyvä esimerkki siitä, minkälaiset asiat saattavat kilpaurheilijan elämässä kääntyä ongelmiksi.

Kilpaurheilijan asema Suomessa on nykyään muutenkin erilainen kuin ennen. Kun itse pelasin kolmekymmentä vuotta sitten jalkapalloa silloisessa liigassa, niin me pelaajat olimme kyllä tunnettuja hahmoja kotikaupungissamme ja jalkapallopiireissä ympäri maan. Vieläkin törmäilee aika paljon vanhoihin pelikavereihin.

Nykyään kakkosdivisioonatason pelaajat saavat olla aika rauhassa Lahden kokoisessa kaupungissa – paikalliset tiedotusvälineetkään eivät ole kovin kiinnostuneita oman kylän pelaajista. Ero onkin sitten suuri, kun nousee ykköseen tai nyt FC Lahden tapauksessa pyrkii liigaan – tunnettuus lisääntyy kertaheitolla merkittävästi.

Uutta on se, että nykyään julkisuus näkyy netissä ja sieltä löytyy mitä erilaisimpia tilastotietoja, keskusteluja, kuvia, ohjelmia ja videoklippejä pelaajista ja joukkueista. Silti ihmettelen, että hyvätkään seurat eivät saa omia kotisivujaan kuntoon. Pelaajista on harvoin mitään muuta tietoa kuin kuva, pituus ja paino, ehkä aiemmat seurat.

Jo kuuskytluvulla käsiohjelmissa oli paljon paljon paremmat tiedot (koti)joukkueen pelaajista kuin nyt. Joku vapaaehtoinen varmasti keräisi ja naputtelisi tarvittavat tiedot päivässä koko joukkueesta kasaan. Kunnolliset otteluselostukset ja –ennakot kuuluisivat minusta myös jokaisen joukkueen perusuutisvalikoimaan, jotka pitäisi olla kunnossa. Kuvia ja videoklippejä on myös helppo toimittaa ja näin palvella joukkueen kannattajia. Toki näitä tarjoavat monenlaiset sivustot, kuten sanomalehdet, Yleisradio ja jopa joidenkin seurojen kotisivut.

Jensin otteita on voinut syksyn aikana seurata Urheiluruudusta, YLE areenasta ja Etelä-Suomen Sanomien maalikoosteista – hänen nimensä mainitaan ja pelejä kommentoidaan erilaisilla keskustelupalstoilla, joilla näyttävät viihtyvän nuorehkot miehet, joita yhdistää vahva intohimo jalkapalloon. Se on orastavaa jalkapallokulttuuria, jos mikä. Vanhempana, mutta lähes yhtä intohimoisena (paitsi jos intohimoa mitataan vuosissa tai vaikkapa jalkapallosta tehtyjen 'oikeiden' julkaisujen määrässä), futisentusiastina tietysti ihmetyttää se, miten paljon asiantuntemusta näillä nettikeskustelijoilla onkaan, joka pitäisi saada valjastettua vielä paremmin palvelemaan suomalaista jalkapalloa.

Monelle suosittelisin oman joukkueen valmentamista tai jonkun pidemmän esityksen tekemistä omasta jalkapallo-osaamisestaan niin, että sen voisi jakaa valmentajille käyttöön. Luulisin, että monet valmentajat olisivat todella tyytyväisiä, jos saisivat perusteltuja näkemyksiä ja ohjeita näiden asiantuntijakommentaattoreiden pelinäkemyksistä. Se parantaisi myös keskustelun tasoa, kun muutkin tietäisivät, miten kukin kommentaattori itse valmentaisi tai ohjeistaisi vaikkapa HJK:ta tai FC Lahtea. En tietenkään odota, että kaikki näin tekisivät – se olisi toki kohtuuton vaatimus. Jalkapallosta saa olla mitä mieltä tahansa ja mistä syystä tahansa.

Pelaajistahan syntyy erilaisia mielikuvia: jotkut rakastavat Cristiano Ronaldoa, jotkut vihaavat. Wayne Rooneyhinkin melkein kaikilla on jokin mielipide olemassa, mutta vastaavasti monet huippupelaajat eivät herätä paljonkaan mielikuvia. Huuhkajissa Perparim Hetemaj tai Alexander Jeremenko jr. saavat pelityylillään ja joskus elämäntyyllilläänkin aiheellista tai aiheetontakin lisähuomiota, mutta Kasper Hämäläinen tai Veli Lampi tuskin erottuvat katukuvasta, vaikka kuinka hyvin pelaisivat.

22.10.2011, Arto: Mitali kaulassa

Jensin jalkapallokausi päättyi iloisiin juhliin, kun pelaajat saivat ensin kaulaansa kultaiset mitalit ja sitten voittopytyn merkiksi 1-divisioonan voitosta. Sellaista riemua harvoin näkee, mikä nuorilla miehillä oli pokaalin kanssa tanssiessa. FC Lahden fanijoukotkin päästettiin viisaasti mukaan kentälle juhlimaan, joten ilo vain kaksinkertaistui.

Pelin jälkeen Jens tuli juttelemaan Airan, Donyan (tyttärensä) ja minun kanssani naamallaan valtavan onnellinen ilme. Hetken päästä se sama virne oli myös minun kasvoillani: Jens nimittäin antoi mitalinsa minulle kiitokseksi tuestani. Täytyy sanoa, että harva asia elämässäni on ollut niin tunteikas. Olin niin onnellinen Jensin puolesta!

Yritin viestittää ylpeyttäni Jensille nykyihmisille tyypilliseen tapaan teksti- ja sähköpostiviesteillä. Huomasin, että se oli Jensille valtavan tärkeä asia, että osasin ja uskalsin kertoa tunteistani. Myöhemmin illalla Jens vielä soitti voitonjuhlista, joissa pelikaverit olivat kehuneet ja kannustaneet Jensiä, joka edelleen epäili omia taitojaan. Se oli tuntunut niin hyvältä, että Jensiä itketti ja kohta itkimme molemmat. Kummatkin tiesimme niin hyvin, että tässä olisi voinut käydä paljon paljon huonommin. Ja minä ajattelin, että nuoret miehet ovat nykyään todella kypsiä.

Me kaikki tarvitsemme tukea, sijaislapset varmasti vielä paljon enemmän kuin muut. Jens on onnekseen saanut paljon tukea sellaisilta tahoilta, jotka olisivat voineet tuhota tämän uuden jalkapallouran alkuunsa. He ansaitsevat tulla mainituksi ja kiitetyksi myöskin tässä blogissamme.

Luciano Martins, entinen ammattijalkapalloilija Bundesliigasta, osui Jensin valmentajaksi, kun hän arkana nuorena miehinä aloitti harjoittelua City Starsin 3-divarijoukkueessa. 'Luci' työskentelee nykyään Mamma Mariassa, lahtelaisessa ruokapaikassa, jossa työntekijät pukeutuivat viikon ajaksi FC Lahden peliasuihin nousun varmistuttua. Lucilla oli päällään Jensin pelipaita numerolla 22, kun kävimme siellä syömässä. Otin tietysti kuvan onnellisista jalkapalloilijoista.

Luci myös kertoi tarinan Jensin tulosta joukkueeseen. Hän sanoi, etteivät seuran johtohenkilöt olleet vakuuttuneita Jensin kyvyistä, vaan epäröivät lisenssimaksun maksamista. Luci oli sanonut, että hän vaikka maksaa omista rahoistaan Jensin lisenssin, jotta hänen mielestään lahjakas poika pääsisi mukaan joukkueeseen. Ilman Lucin uskoa ja luottamusta Jensin uusi ura ei olisi alkanutkaan.

Ihmeellisen tärkeitä ihmisiä ovatkin ne, jotka syystä tai toisesta ovat luottaneet Jensiin. Tällaisia ovat myös City Starsin joukkueenjohtajana toiminut entinen maajoukkuemaalivahti Ismo, Ispi, Korhonen ja seuran taustavaikuttaja Jarmo Ahvonen, jotka ovat aina siellä, missä Jens pelaa oli se sitten City Stars, Kuusysi tai FC Lahti. Ja aina he tukevat yhtä pyyteettömästi Jensiä. Ja ovat kiinnostuneita Jensin kuulumisista.

City Starsin ja Kuusysin valmentaja sekä entinen A-maajoukkuepelaaja ja ammattilainen Petri, Järä, Järvinen on ollut myös valtavan tärkeä henkilö Jensin tukena. Järä ymmärsi hienosti Jensiä hänen vaikeina hetkinään kauden 2011 aikana, kun pelit pelottivat ja Jensin oma kynnys nousi liian korkeaksi. Hän myös ajatteli erittäin tarkasti sen, miten ja missä vaiheessa Jensin kannattaa yrittää sarjaportaan vaihtoa. Kun Jens sitten teki ensimmäisen maalinsa 1-divarissa, niin Järä soitti heti minulle ja kertoi olevansa todella onnellinen Jensin puolesta. Se tuntui erityisen hienolta.

Mutta on Jensillä muitakin tukijoita. Kotikylästämmme Vantaalta lähtee usein autolastillinen porukkaa Jensin peliä katsomaan sekä lähelle että kauemmaskin. Mukana ovat Pirneksen Esa Samu-poikineen, joka astelee Jensin jalanjälkiä IVU:n junioreissa, Pesosen Leksä, joka itsekin entisenä pelimiehenä seuraa nyt eläkkeellä ollessaan aktiivisesti varsinkin jalkapalloa ja jääkiekkoa, mutta erityisesti Jensin pelejä. Lehtisen Ismo, Jensin kummisetä, ja entinen sekä nykyinen ikämiespeluri Puotinkylän Valtista, on hengessä mukana silloinkin, kun ei pääse kentän reunalle. Mäkelän Pekka, kemiläinen jalkapallovaikuttaja, joutui katkerana seuraamaan, kun Jens tiputti paikallisen joukkueen 1-divarista, mutta ei silti katkaissut kannustusyhteyttä Jensiin. Kummitädit, Poskiparran Katariina Anna-tyttärineen (Gnistanin T99) ja Ahokkaan Päivi ovat myös tuttuja näkyjä kentän reunalla.

Mummi, uki, tädit miehineen ja serkut sekä myös minun serkkuni ja vanhat pelikaverini niin Mikkelissä kuin muuallakin ovat ainakin hyvin tietoisia Jensin uran käänteistä. Jalkapalloyhteisö onkin varsin laaja ja elävä. Jos Jens ei pelaisi tämä yhteisö menettäisi yhteisen kiinnostuksen kohteensa. Ehkä tämäkin kertoo, miten tärkeä rooli urheilulla ja tässä tapauksessa jalkapallolla voikaan olla – enkä ole tässä kertonut sijaisvanhempien yhteisöstämme enkä työkavereistani enkä ikämiespelikavereistani enkä...

Suurin osa näistä ihmisistä olisi tietysti mukana Jensin elämässä ilman jalkapalloakin, mutta jalkapallo rakentaa mainion sidoksen, jonka avulla yhteydenpito, tunteiden osoitukset ja kaikin tavoin positiivinen yhteisöllisyys tulee mahdolliseksi. Kyse ei ole siitä, että Jensin pitäisi pärjätä erinomaisesti tai edes hyvin, sillä suurin osa tukijoista ja kannustajista on ollut kentän reunalla jo Jensin pelatessa junioreissa tai 3-divarissa. Mielelläni kiitän täydestä sydämestäni jokaista edellä mainittua ja joitakin mainitsemattomiakin, joiden kanssa olen saanut jakaa tunteita Jensin jalkapallon peluun välittämänä.

